

POSTANOWIENIE

Dnia 15 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa A. W.
przeciwko P. w W. i Kołu Łowieckiemu "S". w S.
o uchylenie uchwał,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 listopada 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 16 października 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz każdego z pozwanych kwoty po 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 października 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację powoda od wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego powództwo o uchylenie uchwały P. - Zarządu Okręgowego w W. oraz poprzedzającej ją uchwały Walnego Zgromadzenia Koła Łowieckiego „S.” przy Instytucie [x] w W. o wykluczeniu powoda z Koła Łowieckiego „S.”.

Sąd Apelacyjny uznał, że zaskarżone uchwały nie naruszały przepisów proceduralnych i miały uzasadnienie merytoryczne w par. 44 ust. 1 i 2 Statutu P., bowiem złożenie przez powoda wniosku o wykluczenie pozwanego Koła Łowieckiego ze zrzeszenia w P. oraz wniosku o cofnięcie wniosku o dzierżawienie lub zawarcie aneksu do dzierżawy obwodu łowieckiego nr 44 pozwanemu Kołu Łowieckiemu należało uznać w okolicznościach sprawy za rażące naruszenie zasad współżycia koleżeńського oraz rażące naruszenie obowiązku członka dbania o dobre imię koła łowieckiego i łowiectwa polskiego.

W skardze kasacyjnej powód, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. stwierdzając, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne „czy podjęcie działań, opartych na przepisach prawa i będących wykonaniem konstytucyjnego obowiązku, może być traktowane jako pogwałcenie reguł deontologicznych i w konsekwencji uzasadniać zastosowanie sankcji organizacyjnych w postaci wykluczenia z koła łowieckiego”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z jednolitym i utrwalonym stanowieniem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinien w pogłębionym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Wymaga to przedstawienia zagadnienia przez odpowiednie sformułowanie jako ogólnego, abstrakcyjnego pytania prawnego, wskazania przepisu prawa, na tle którego powstało oraz kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych jakie zagadnienie to wywołuje, wykazania, że mają tak poważny charakter, iż konieczne jest zajęcie stanowiska przez Sąd Najwyższy,

niezbędnego nie tylko w celu prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, lecz także istotnego dla rozwoju judykatury (porównaj między innymi postanowienia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, nie publ.). Chodzi zatem o wykazanie, że zagadnienie jest nowe, ma uniwersalny charakter i jest tak istotne i poważne, iż nie wystarczy zajęcie stanowiska przez sądy powszechne, które w swojej działalności orzeczniczej powołane są do rozwiązywania problemów prawnych występujących niemal w każdej sprawie, lecz - ze względu na wagę zagadnienia - konieczne jest zajęcie stanowiska przez najwyższy organ sądowy.

Skarżący nie wykazał, że w sprawie występuje tak rozumiane zagadnienie prawne. Nie wskazał przepisu prawa, na tle którego powstało postawione przezeń pytanie ani jakichkolwiek kontrowersji lub rozbieżnych ocen prawnych jakie wywołuje, nie wykazał też jego poważnego i uniwersalnego charakteru ani konieczności zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy. Przedstawione zagadnienie nie jest zagadnieniem prawnym lecz w istocie pytaniem o trafność stanowiska Sądu Apelacyjnego wyrażonego w związku z rozstrzygnięciem sprawy i polemiką skarżącego z tym stanowiskiem, co niewątpliwie nie stanowi zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. Z uwagi na to, że ten sam radca prawny reprezentował obu pozwanych i w odpowiedzi na skargę kasacyjną złożoną w imieniu pozwanego P. jedynie odwołał się do argumentów przedstawionych w odpowiedzi na skargę kasacyjną złożoną w imieniu pozwanego Koła Łowieckiego „S.”, Sąd Najwyższy przyznał zwrot kosztów postępowania kasacyjnego w łącznej wysokości jednej stawki wynagrodzenia pełnomocnika uznając, że liczba reprezentowanych przez pełnomocnika podmiotów nie miała wpływu na zwiększenie jego nakładu i czasu pracy (porównaj uchwały Sądu Najwyższego z

dnia 10 lipca 2015 r. III CZP 29/15, OSNC 2016/6/69 i z dnia 8 października 2015 r. III CZP 58/15, OSNC 2016/10/113).

jw